

Roderick Gordon & Brian Williams

Volný pád
do
PODZEMÍ

FRAGMENT

Volný pád do Podzemí

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy v edici:
R. Gordon, B. Williams – Ztracený svět v Podzemí
R. Gordon, B. Williams – Hlouběji do Podzemí
R. Gordon, B. Williams – Návrat z Podzemí

Roderick Gordon a Brian Williams
Volný pád do Podzemí – e-kniha
Copyright © Fragment, 2010

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Obsah

PRVNÍ ČÁST

Blíž, dál 5

DRUHÁ ČÁST

Martin příbytek 82

TŘETÍ ČÁST

Kovová loď 176

ČTVRTÁ ČÁST

Podzemní přístav 218

PÁTÁ ČÁST

Zpátky v Highfieldu 266

ŠESTÁ ČÁST

Odchod 311

Abyste se stali tím, čím nejste,
musíte projít cestou, po níž nejdete.
A to, co nevíte, je jedinou věcí, kterou víte.
A to, co vlastníte, je tím, co nemáte.
A místo, na kterém jste, leží tam, kde nejste.
East Coker, Čtyři kvarteta, T. S. Eliot

Jen tudy procházíme cestou k další zastávce.
Kam přesně jdeme, to vše už je dáno.
Jen tudy procházíme, ale musíme prorazit.
Měli bychom se pohnout dál, nebo se držet v bezpečí stranou?
Kam z bezpečí? Joy Division

PRVNÍ ČÁST

Blíž, dál

I. kapitola

Herrrrf,“ zasténal tiše Chester Rawls. Měl sucho v ústech, takže „mu nějakou chvíli trvalo, než dokázal promluvit. „No tak, mami, nech mě bejt,“ podařilo se mu nakonec ze sebe vypravit, ale neříkal to nijak otráveně.

Něco ho šimralo na kotníku, přesně jako to dělávala jeho maminka, když nedbal na pípání budíku a nevstával z postele. A on věděl, že šimrání neustane, dokud neodhodí přikrývku a nezačne se připravovat do školy.

„Prosím, mami, ještě pět minut...,“ škemral a stále nechával zavřené oči.

Cítil se tak blaženě, že chtěl jednoduše co nejdéle ležet a vychutnávat si každíčkou vteřinu lenošení. Ve skutečnosti často jen předstíral, že budík přeslechl. Věděl, že za ním maminka přijde, aby dohlédla na jeho vstávání.

Cenil si okamžiků, kdy otevřel oči a ona seděla v nohách postele vedle něj. Zbožňoval její klidný výraz i úsměv, který zářil jako ranní slunce. A usmívala se tak každé ráno, ať už byl nucený vstávat jakkoliv časně. „Já jsem ranní ptáče,“ říkala vesele, „zato tvůj nerudný starý otec do sebe musí nalít několik hrnků kafe, aby byl s to normálně fungovat.“ Pak vždycky nasadila mrzutý výraz, nahrbila ramena a začala bručet jako raněný medvěd. Chester udělal totéž a oba se rozesmáli.

Chester se usmál, ale vtom ucítil nějaký zápach a úsměv mu zmizel z tváře tak rychle, jako se tam objevil.

„Fuj, mami, co to je? To je ale hnus!“ zalapal po dechu a nedokázal si

ten hrozný puch nijak vysvětlit. Matčín obraz zmizel, jako kdyby někdo vypnul televizi. Chestera se náhle zmocnila úzkost a otevřel oči.

Obklopovala ho tma.

„Co to?“ podivil se. Okolní temnotu nenarušovala ani jiskřička světla. Vtom koutkem oka cosi zahlédl – jakousi slabou září. *Proč je tu taková tma?* ptal se sám sebe. I když nic neviděl, jeho mozek se ho snažil ze všech sil přesvědčit, že leží v posteli ve svém pokoji. *To světlo by mohlo vycházet z okna a ten zápach... Nespálilo se něco dole v kuchyni? Co se tu děje?*

Pach byl nesmírně intenzivní, sirný, ale zároveň se v něm skrývala jakási příměs..., nakyslý zápach hniloby a rozkladu. Z té směsice se mu zvedal žaludek. Pokusil se zvednout hlavu a rozhlédnout se kolem sebe. Nemohl, něco mu ji drželo. A nedokázal pohnout rukama ani nohama. Jako by měl celé tělo k něčemu přilepené. V první chvíli ho napadlo, že ochrnl. Zadržel v sobě výkřik a několikrát se rychle nadechl, aby zaplašil svoji hrůzu. Opakoval si, že neztratil citlivost v končetinách, takže pravděpodobně není ochrnutý. Další dobrá zpráva byla, že dokázal hýbat prsty, byť jen nepatrně. Byl zřejmě zabořený v nějaké pevné a nepoddajné hmotě.

Znovu ucítil šimrání na kotníku, jako kdyby se vrátil matčín přelud, a v duchu si opět vybavil její tvář.

„Mami?“ ozval se nejistě.

Šimrání ustalo a Chester zaslechl tiché, truchlivé kníknutí. Neznělo to jako zvuk vydávaný člověkem.

„Co je to? Kdo je tam?“ oslovil temnotu.

Ozvalo se nezaměnitelné mňouknutí.

„Bartleby?“ vykřikl. „Jsi to ty, Bartleby?“

Jakmile vyslovil kocourovo jméno, zaplavily ho vzpomínky na poslední události. Se zájknutím si vybavil, jak jeho, Willa, Cala a Elliott obklíčili Likvidátoři u obrovské propasti. „Ach bože,“ zabědoval, když mu před očima oživila scéna u Průduchu, kdy čelili takřka jisté smrti. Ten obraz připomínal noční můru, která nepřestává působit ani po probuzení. Všechno si pamatoval tak jasně, jako kdyby se to odehrálo před pouhými několika minutami.

Vzápětí se mu vrátily další vzpomínky.

„Kristepane!“ vydechl, když si vybavil okamžik, kdy jim Rebecca – styxská dívka nasazená do Willovy rodiny – odhalila, že má jednovaječné dvojče. Vzpomněl si, jak se dvojčata nemilosrdně posmívala Willovi a s krutým potěšením mu popisovala styxský plán na vyhlazení obrovského množství Površáků s pomocí smrtícího viru zvaného Dominium. Pak obě dívky vyzvaly Willa, ať se vzdá. V tom okamžiku ale vběhl na otevřené prostranství Willův bratr Cal a volal, že chce jít domů.

Chester si vybavil smršť kulek, které proděravěly chlapcovo tělo jako řešeto.

Cal je mrtvý.

Chester se rozechvěl, ale přiměl se k tomu, aby si v hlavě promítl další události. Viděl svého kamaráda Willa – natahovali k sobě ruce, Elliott něco křičela a všichni byli spojeni lanem. Věděl, že v tom okamžiku stále cítil naději... Jenže proč? *Z čeho ji čerpal..., nedokázal si vzpomnout.* Ocitli se v zoufalé, bezvýchodné situaci. Chesterově popletené mysli trvalo několik vteřin, než si uspořádal myšlenky. *Ano! To je ono!* Elliott se s nimi snažila sešplhat do Průduchu... Ještě měli čas..., chystali se uniknout.

Všechno se ale hrozným způsobem zvrtilo. Zavřel oči, jako kdyby ho na sítnici dosud pálily ohnivé záblesky a palčivá bělost výbuchů, jimiž je bombardovaly výkonné zbraně Likvidátorů. Znovu v duchu prožil, jak se pod ním rozechvěla země, a v následující chvíli se mu vybavila další vzpomínka – rozmlžený obraz Willa, který mu proletěl nad hlavou a zřít se přímo do Průduchu.

Vzpomněl si, jak se s Elliott zoufale pokoušeli zabránit tomu, aby je Will s Calem svou vahou strhli do Průduchu. Snažili se ale marně, protože všechny svazoval dohromady provaz, a vzápětí se už řítili do tmavé prázdnoty propasti.

Pamatoval si svištění větru, který mu odtrhával dech od úst, záblesky červené záře a neuvěřitelné horko..., ale teď...

... ale teď...

... teď by měl být mrtvý.

Tohle je tedy ono? Kde u všech všudy je?

Bartleby znovu zamňoukal a Chester ucítil na tváři teplý kocourův dech.

„Bartleby, jsi to ty?“ zeptal se Chester nejistě.

Obrovská klenutá hlava zvířete se nacházela jen pár centimetrů od něj. Chester si až teď uvědomil, že kocour skočil přes okraj propasti s nimi..., a nyní byl tady.

Vtom ucítil, jak mu tvář olizuje drsný jazyk.

„Nech toho!“ vyjekl. „Přestaň, Bartleby!“

Bartleby ho začal lízat ještě náruživěji – zjevně ho potěšilo, že Chester nějak zareagoval. „Běž ode mě pryč, ty pitomé zvíře!“ zaječel Chester vyděšeně. Nešlo jen o to, že tomu olizování nemohl nijak zabránit, ale Bartlebyho jazyk byl drsný jako smirkový papír a působil mu poměrně velkou bolest. S obnoveným úsilím se pokoušel vymanit z podivné hmoty, která ho poutala. Dal do toho veškeré síly a přitom křičel z plných plic.

Jeho řev kocoura ani v nejmenším neodrazoval, takže mu nezbyvalo než na zvíře co nejdivoceji syčet a prskat. Nakonec to zabralo a Bartleby se stáhl.

Svět se opět ponořil do ticha a temnoty.

Chester se pokusil volat Elliott a potom Willa, i když netušil, jestli někdo z nich pád přežil. Narůstal v něm děsivý pocit, že zůstal naživu jen on, samozřejmě s Bartlebym, což mu ale připadalo ještě horší – možná je tu úplně sám s tou obří uslintanou obludou.

Najednou ho jako prudce letící tenisák zasáhla do hlavy nová myšlenka. Co když nějakým zázrakem dopadl na úplné dno Průduchu? Pamatoval si, co jim říkala Elliott, že Průduch není jen kilometr široký, ale je i tak hluboký, a že se z něj prý podařilo vylézt jedinému člověku. I když neviditelná hmota, ve které vězel, mu toho příliš nedovolovala, neovladatelně se roztřásl. Prožívá tu nejhorší noční můru.

Je pohřbený zaživa!

Spočívá v jakémsi mělkém hrobě a je ztracený v útrobách Země. Jak se může ještě někdy dostat ven z Průduchu a vrátit se na Povrch? Byl ještě mnohem hlouběji, než se nacházely Hlubiny, a už ty byly dost zlé. Vyhlídka na návrat domů k rodičům a příjemnému, předvídatelnému životu se vzdálila ještě více. „Prosím, já chci domů,“ zakňoural sám pro sebe. Střídavě ho zalévaly vlny klaustrofobie a děsu a na čele mu vyrazil studený pot.

Pak se mu v hlavě ozval slabý hlas, který ho napomínal, že nemůže jen tak podlehnout strachu. Přestal si zoufat. Musí se vysvobodit z té hmoty, která ho svírala jako rychle tuhnoucí beton, a najít ostatní. Třeba potřebují jeho pomoc.

Postupně napínal svaly a kroutil se ze strany na stranu, až se mu během deseti minut podařilo částečně osvobodit hlavu a do jisté míry také jedno rameno. Pak zabral svaly na pažích. Uslyšel odporný mlaskavý zvuk a jedna ruka se náhle uvolnila ze sevření želatinové hmoty.

„Hurá,“ vykřikl. Měl sice stále omezenou volnost pohybu, ale alespoň si osahal obličej a hrudník. Nahmatal svůj batoh a rozepnul obě přezky, protože ho napadlo, že se pak možná osvobodí rychleji. Poté se soustředil na uvolňování zbytku těla, vrtěl se a hekal námahou při nepatrných pohybech, jako kdyby se klubal z nějaké formy. Zdálo se však, že jeho úsilí pomalu zabírá.

Mnoho kilometrů nad Chesterem stál u okraje Průduchu starý Styx a nahlížel do propasti, zatímco kolem něj v drobných sprškách neustále padala voda a někde v dálce vyla smečka psů.

Měl tvář rozbrázděnou hlubokými vráskami a vlasy prokvetlé šedinami, ale nešlo o žádného vetchého starce. Vysoké, štíhlé tělo se pod dlouhým koženým kabátem upnutým ke krku napínalo jako luk, malé oči se ve světle třpytily jako dva korálky naleštěného černého jantaru a z celé jeho bytosti vyzařovala jakási síla, jež jako by prostupovala okolní temnotu a ovládala ji.

Na jeho pokyn k němu okamžitě přistoupil další muž a zastavil se vedle něj na samém okraji propasti. Tento člověk se starci výrazně podobal, i když neměl ve tváři žádné vrásky a jeho vlasy si dosud zachovávaly černou barvu a byly uhlazené a sčesané dozadu, takže na první pohled vypadaly jako přiléhavá čepička.

Oba patřili k tajné rase Styxů a právě vyšetřovali incident, k němuž došlo před krátkou chvílí. Starý Styx při tom incidentu přišel o své dvě vnučky, které byly smeteny do Průduchu.

Ačkoliv věděl, že naděje na přežití dvojčat je zcela zanedbatelná, neměl starý Styx ve tváři ani stopu po zármutku nebo lítosti nad jejich smrtí, zatímco štekavě uděloval rozkazy podřízeným.

Likvidátoři kolem Průduchu se pustili do plnění starcových pokynů. Tito vojáci patřili ke speciální jednotce cvičené v Hlubinách, která rovněž podnikala tajné operace na Povrchu. I přes vysoké teploty panující takto hluboko v nitru Země na sobě měli šedohnědé maskovací oděvy – těžké kabáty a objemné kalhoty. Jejich štíhlé obličejy neprozrazovaly žádnou emoci. Někteří hleděli skrz hledáčky pušek do hlubin Průduchu, jiní spouštěli do propasti zářící koule přivázané na lanech. Bylo nepravděpodobné, že by se dvojčatům podařilo zastavit jejich smrtelný pád do Průduchu, ale starý Styx potřeboval mít jistotu.

„Vidíte něco?“ vyštěkl nosovým, skřípavým jazykem Styxů. Jeho dotaz se ozvěnou šířil nad propastí a nesl se do svahu za ním, kde jiní vojáci s obvyklou výkonností rozebírali těžké zbraně, které způsobily takovou spoušť v místech, kde teď stál.

„Je zřejmé, že zahynuly,“ pravil starý Styx tiše svému mladšímu pobočníkovi a vykřikl další rozkaz: „Soustřeďte se na nalezení těch lahvíček!“ Spoléhal na to, že alespoň jedno z dvojčat stihlo sejmout drobnou ampuli, kterou měly obě dívky zavěšenou na krku, ještě než se zřítily do propasti. „Ty ampule potřebujeme!“

Nesmlouvavým pohledem přešel Likvidátory, kteří lezli po zemi kolem něj a propátrávali každý čtvereční centimetr půdy. Pečlivě se dívali pod úlomky roztržštěné horniny a prosívali prach, z něhož dosud stoupal dým od zbytků výbušnin ze střel, které sem před chvílí dopadly. Tyto zbytky se každou chvíli vzněcovaly, ze země šlehaly plamínky a vzápětí zase pohasínaly.

Ozvaly se varovné výkřiky a několik Likvidátorů uskočilo, když se s temným burácením utrhł kus skály na okraji Průduchu, uvolněný kanonádou. Do propasti se zřítily tuny kamení a štěrku. Vojáci se zachránili na poslední chvíli, ale všichni se zvedli a dál se věnovali pátrání, jako by se jejich zřícení kamenného bloku nijak netýkalo.

Starý Styx se otočil k temnotě na vrcholu svahu.

„Nepochybně to byla ona,“ řekl jeho mladý pobočník, který také obrátil pohled do svahu. „Dvojčata dolů srazila Sára Jeromeová.“

„Kdo jiný by to mohl být!“ odsekl starý Styx a zavrtěl hlavou. „Pozoruhodný výkon, když uvážíme, že byla smrtelně zraněná.“ Otočil se ke svému pobočníkovi. „Když jsme ji pošťvali proti jejím vlastním synům,

zahrávali jsme si s ohněm a prostě jsme si spálili prsty. Nic není jen tak, jakmile jde o to Burrowsovo dítě. Pokud šlo o to dítě," dodal rychle. Předpokládal, že i Will musí být po smrti. Zamračil se a dlouze se nadechl. „Ale povězte mi, jak se Sára Jeromeová dostala sem dolů? Kdo měl na starosti tu oblast?" Trhl ukazovákem k vrcholu svahu. „Chci, aby se viníci zodpovídali přímo mně.“

Mladý pobočník sklonil hlavu a vydal se splnit rozkaz.

Na jeho místě se okamžitě objevila jiná postava, natolik znetvořená a shrbená, že se na první pohled téměř ani nedalo poznat, zda se opravdu jedná o člověka. Zpod šátku ztvrdlého špínou se na světlo vynořily dvě zkroucené ruce. Trhavými pohyby zvedly látku, aby odhalily hlavu hrozivě zdeformovanou nádory, kterých bylo tolik, že to místy vypadalo, jako kdyby vyrůstaly jeden na druhém. Zplihlé chomáče plesnivých vlasů rámovaly tvář se dvěma naprosto bílýma očima. Chyběly jim duhovky i zorničky, ale přesto těkaly kolem, jako kdyby jimi muž viděl. „Hlubokou soustrast ke ztrátě vašich...“ zasípala postava a odmlčela se v uctivém tichu.

„Děkuji, Coxi,“ odpověděl Styx anglicky. „Každý je strůjcem svého osudu a stávají se i politováníhodné věci.“

Cox si hřbetem zápěstí rozmázl kapku hutných, mléčně zakalených slin ze začernalých rtů po šedivé pleti. Na vteřinu ponechal pokroucenou paži ve vzduchu a poté si drápotitým prstem poklepal na velký výrůstek na čele.

„Alespoň vaše holky vyřídily Willa Burrowse a tu mrchu Elliott,“ řekl. „Stejně vyčistíte zbytek Hlubin vod psanců, že jo?“

„Do posledního psance, na základě informací, které jsi nám dal,“ řekl Styx a vrhl po Coxovi pronikavý pohled. „Proč se vlastně ptáš, Coxi?“

„Jen tak,“ odpověděla beztvářá postava rychle jako blesk.

„Já bych ale řekl, že k tomu máš určitý důvod... Dělá ti starosti, že nám Drake zatím uniká. A dobře víš, že se dřív nebo později vydá za tebou, aby vyrovnal skóre.“

„Jen ať si přijde. Sem na něj připravenej,“ prohlásil Cox sebevědomě, ale klikatá modrá žíla, která mu při těch slovech začala tepat pod okem, prozrazovala jeho neklid. „Drake nám může udělat čáru přes...“

Starý Styx ho umlčel pozvednutou rukou. Právě se spěšně vracel jeho pobočník se třemi Likvidátory. Trojice vojáků se vyrovnala do řady a stála v pozoru se zraky upřenými přímo před sebe a s dlouhými puškami u boků. Jeden z nich byl důstojník, veterán ostřílený mnoha lety služby, zbývající dva byli mladí nováčci.

Stařec se zaťatými pěstmi pomalu prošel před trojicí a zastavil se u veterána, který stál jako poslední v řadě. Obrátil se přímo proti němu a ze vzdálenosti několika centimetrů mu hleděl přímo do očí. Pak sklopil zrak k vojákově bojovému plášti. Z látky těsně nad mužovou náprsní kapsou vyčnívaly tři krátké bavlněné stužky: vyznamenání za statečnost – styxská obdoba površáckých medailí. Starý Styx je sevřel v prstech, utrlh je a mrštil jimi veteránovi do tváře. Veterán zachoval dokonale nehybnou tvář a ani nezamrkal.

Styx ustoupil a ukázal k Průduchu stejně ledabylým gestem, jako kdyby odháněl dotěrnou mouchu. Trojice vojáků se ihned dala do pohybu. Opřeli svoje pušky do trojboké pyramidy, odepjali si objemné opasky, položili je na úhlednou hromádku vedle zbraní a bez jakéhokoliv dalšího pokynu se vydali k okraji Průduchu. Jeden po druhém vkročili přímo do propasti, aniž by třeba jen vykřikli. Nikdo z jejich druhů se ani na okamžik nezastavil, aby sledoval jejich pád do hlubiny.

„Tvrdej trest,“ poznamenal Cox.

„Nežádáme nic menšího než dokonalost,“ odvětil starý Styx. „Ti muži selhali. Už nám k ničemu nebyli.“

„Víte přece, že ty holky třeba mohly přežít,“ odvážil se dodat Cox.

Styx se k němu otočil čelem. „Tvoji lidé opravdu věří tomu, že jeden člověk pád přežil, že ano?“

„To nejsou *mí* lidi,“ ohradil se Cox neklidně.

„Narážíš na báji o nádherné rajske zahradě, která čeká na dně,“ pokračoval Styx posměšně.

„Snůška žvástů,“ zahučel Cox a rozkašlal se.

„Nikdy sis to nechtěl sám vyzkoušet?“ Starý Styx nečekal na odpověď, tleskl dlaněmi v rukavicích a obrátil se k mladému pobočníkovi. „Pošlete jednotku do Bunkru, aby odebrala vzorky Dominia z mrtvých těl. Pokud se nám podaří virus znovu nakultivovat, můžeme pokračovat v původním plánu.“ Naklonil hlavu ke straně a zle se usmál na

Coxe. „Přece bychom nechtěli, aby se Površáci vyhnuli dnu zúčtování.“

Cox se hýkavě uchechl a vyprskl před sebe kapky slin.

Chester si zakázal další odpočinek. Ať už ho obklopovalo cokoliv, na dotyk to bylo olejovité a mastné a on si byl stále jistější, že je to zdroj onoho odporného zápachu. Jak napínal svaly, aby osvobodil druhou paži, náhle dokázal zvednout rameno a vzápětí si uvolnil celou horní polovinu těla. Vítězoslavně zaryčel a s hlasitým mlasknutím se posadil.

V naprosté tmě rychle ohmatal svoje bezprostřední okolí. Zcela ho obklopovala gumová hmota a Chester zjistil, že jen tak tak dosáhne na okraj důlku, kde se hmota vyrovnávala. Odtrhl si z boků nevelké pruhy hmoty, které k němu přilnuly. Šlo o vláknitý, mastný materiál jemu naprosto neznámý. V každém případě to ale podle všeho vstřebalo energii jeho pádu do Průduchu. Znělo to sice šíleně, ale pravděpodobně právě proto zůstal naživu.

„Ani náhodou!“ prohlásil nahlas. Byla to příliš divoká domněnka – muselo existovat ještě jiné vysvětlení.

Nikde neviděl svítilnu, kterou měl připevněnou k oblečení, a tak si rychle prohledal kapsy, jestli nenajde náhradní zářící koule.

„Krucí!“ vykřikl, když zjistil, že se mu utrhla kapsa u kalhot a veškerý obsah se spolu se zářícími koulemi vysypal.

Pokusil se zvednout na nohy a rychle si sám pro sebe drmolil, aby si dodal odvahy. „Ale no tak, dej už mi pokoj!“ zakvílel, když zjistil, že mu nohy stále pevně vězí v houbovité hmotě a nemůže je z ní vytáhnout. To však nebylo jediné, co ho drželo na místě.

„Co je tohle?“ řekl, jakmile nahmatal lano, které měl omotané kolem pasu. Byl to Elliottin provaz, jímž se přivázali jeden k druhému na vrcholu Průduchu a který ho nyní omezoval v pohybu, protože vlevo i vpravo od něj se nořil hluboko do želatinového materiálu. Bez nože mu nezbývalo než zkusit rozvázat uzel. To se ovšem snadněji řeklo, než udělalo, protože měl prsty pokryté mastnou tekutinou a pořád mu po laně klouzaly.

Po několika minutách neobratného zápolení a kleteb se mu konečně povedlo uzel rozplést a povolit smyčku kolem těla. „No sláva!“ vykřikl

a osvobodil si nohy. Mlasklo to, jako kdyby vysrkl zbytek koly brčkem. Jedna z bot zůstala trčet v hmotě a Chester musel zabrat oběma rukama, aby ji vyprostil a znovu si ji obul. Poté se zvedl.

V tom okamžiku si uvědomil, jak ho bolí každíčká část těla, jako kdyby právě dohrál nejtěžší ragbyový zápas života, nejspíš proti týmu obzvlášť útočných goril. „Jau!“ postěžoval si, zatímco si mnul paže i nohy a zjišťoval, že má na krku a rukách odřeniny od provazu. S tichým zasténáním si protáhl záda a vzhlédl vzhůru, aby se pokusil rozeznat, odkud spadl. Nejzvláštnější bylo, že na dobu od začátku pádu, kdy se málem zalkl zběsilým prouděním vzduchu, do chvíle, kdy ho probudil Bartleby šimráním na kotníku, neměl skoro žádné vzpomínky.

„Kde to kruci jsem?“ zopakoval několikrát. Zůstával stát v prohlubni a po chvilce rozeznal několik oblastí velice matné záře. Přestože netušil, co je způsobuje, narušení naprosté temnoty mu alespoň trochu zvedlo náladu. Když se jeho oči ještě lépe přizpůsobily okolní tmě, dokázal rozeznat prchavý obrys kocoura, který ho obcházel jako lovící jaguár.

„Elliott!“ zavolal. „Jsi tam, Elliott?“

Všiml si, že zleva se vrací ozvěna, zatímco zprava neslyšel vůbec nic. Vykřikl ještě několikrát a pokaždé chvíli počkal na odpověď. „Elliott, slyšíš mě? Wille! Haló, Wille! Jsi tam?“ Nikdo se však neozýval.

Usoudil, že tu nemůže celý den jenom stát a křičet. Uvědomil si, že jeden ostrůvek matné záře se nachází nedaleko od něj, a rozhodl se k němu vydat. Vystrachal se z prohlubně. Jelikož byl celý pokrytý kluzkým slizem, netroufal si vstát a raději se po houbovitém povrchu pohyboval po všech čtyřech. Cestou postřehl ještě cosi dalšího. Připadal si podivně lehký, jako kdyby ho nadnášela voda. Napadlo ho, jestli ten pocit nezískal následkem úrazu hlavy, ale napomenul se, ať se raději věnuje svému bezprostřednímu úkolu.

Chester pomaličku a opatrně lezl kupředu a natahoval prsty za světlem. Dospěl k místu, kde záře podle všeho vycházela přímo zpod jeho dlaně, a uvědomil si, že vychází z čehosi zapadlého hluboko do gumového materiálu. Vyhrnul si rukáv a zasunul ruku do důlku, aby svítící předmět vylovil. „Fuj!“ ulevil si, když vytáhl zdroj světla a ruku měl pokrytou mastnou kapalinou. Byla to styxská lucerna. Netušil, jestli patřila jemu nebo někomu z ostatních, ale na tom momentálně nezáleželo.

lo. Zvedl lucernu, aby se rozhlédl po okolí, a jeho sebedůvěra vzrostla natolik, že se rozhodl postavit na nohy.

Zjistil, že stojí na našedlém povrchu posetém důlky a pruhy, který se podobal sloní kůži. Světlo odhalilo, že se do něj zabořily i další předměty: od drobných oblázků po velké kusy horniny. Očividně dopadly do hmoty velkou rychlostí a pronikly do ní stejně jako on.

Pozvedl lucernu ještě výš a spatřil, že hmota se od něj táhne do všech stran v podobě mírně zvlněné roviny. Opatrně našlapoval, aby neztratil rovnováhu, a vrátil se ke svému důlku. Nedokázal uvěřit tomu, co vidí, a užasle se zasmál. Díval se na dokonalý obrys vlastního těla, vytlačený do povrchu hmoty. Připomnělo mu to kreslený komiks s nešťastným kojotem, který se vždycky při lovu zřítíl z velké výšky a zanechal na dně kaňonu otisk. Tady se nacházela prohlubeň ve tvaru Chestera, a v jeho životní velikosti! Ten komiks už mu najednou nepřípadal tak legrační.

S nevěřícným zabručáním seskočil do jámy, aby si vzal svůj batoh, což si vyžádalo nemalé úsilí. Jakmile jej uvolnil, hodil si ho na záda a vyškrábal se zase ven. Shýbl se k zabořenému provazu. „Doleva nebo doprava?“ zeptal se sám sebe a podíval se na opačné konce lana, mizející ve tmě. Náhodně vybral směr, obrnil se proti tomu, co mohl najít, a vykročil podle provazu, který cestou vytahoval z gumového povrchu.

Urazil zhruba deset metrů, když mu lano náhle vyklouzlo z prstů a on spadl na zadek. Díky poddajné hmotě si naštěstí nenatloukl, a tak hned zase vstal, aby prozkoumal konec provazu. Byl roztřepený, jako kdyby ho někdo odřízl. Přesto dokázal lano dál sledovat a brzy se dostal k hluboké prohlubni. Obešel ji a posvítíl si do jejího nitra.

Rozhodně to vypadalo, že v ní někdo ležel, i když tenhle obrys nebyl tak dokonalý jako jeho. Ten, kdo sem dopadl, patrně nepřistál na zádech, ale na boku. „Wille! Elliott!“ zavolal znovu. Stále se neozývala žádná odpověď, ale náhle se opět objevil Bartleby a upřeně se na Chesteru zahleděl svýma velkýma očima. „Co je? Co chceš?“ zavrčel na něj netrpělivě. Kocour se pomalu otočil opačným směrem a s tělem příkrčným k zemi se začal plížit kupředu. „Chceš, abych šel s tebou, vid’?“ zeptal se Chester, jakmile si uvědomil, že se Bartleby chová, jako by něco stopoval.

Následoval kocoura, dokud nedošli ke kolmému povrchu, ke stěně ze šedé gumové hmoty, po níž stékaly pramínky vody. „Kam teď?“ zeptal se. Začínal mít pocit, že ho kocour vede jen tak nazdařbůh. Nechtělo se mu příliš vzdalovat od místa přistání, aby nezabloudil, ale věděl, že dřív či později se bude muset odhodlat k tomu, že se pustí do průzkumu širšího okolí.

Bartleby mířil čenichem k mezeře ve stěně a jeho hubený ohon trčel rovně za ním. Otvorem neustále stříkala sprška vody. „Mám jít dovnitř?“ zeptal se Chester a pokoušel se posvítit si dovnitř přes vodní stěnu styxskou lucernou. Bartleby místo odpovědi prošel vodou a Chester se vydal za ním.

Ocitl se v jakési jeskyni a zjistil, že Bartleby není její jediný obyvatel. Shrbeně tu seděl někdo další, obklopený pohozenými listy papíru.

„Wille!“ zalpal Chester po dechu. Téměř nedokázal promluvit radostí a úlevou, že jeho kamarád přežil děsivý pád.

Will zvedl hlavu a uvolnil prsty, které měl křečovitě sevřené kolem svítící koule. Na tvář mu dopadla její záře. Nic neříkal a hleděl na Chesteru prázdným pohledem.

„Wille?“ zopakoval Chester. Polekaný přítelovým mlčením si sedl do dřepu vedle něj. „Jsi zraněný?“

Will na něj jenom dál zíral. Pak si přejel dlaní po světlých vlasech, které měl spleené olejovitou kapalinou, zašklebil se a zavřel jedno oko, jako kdyby pro něj mluvení představovalo příliš velkou námahu.

„Co se děje? Odpověz mi, Wille.“

„Jo, jsem v pořádku. Celkem vzato,“ pronesl konečně Will monotónním hlasem. „Až na to, že mě bolí hlava jako střep a nohy ještě více. A pořád mi praská v uších.“ Několikrát polkl. „To bude určitě rozdílným tlakem.“

„Mně taky,“ přikývl Chester, než mu došlo, o jak nepodstatnou věc se právě nyní jedná. „Ale jak už jsi tu dlouho, Wille?“

„Nevím,“ pokrčil Will rameny.

„Ale proč... co... ty...“, koktal Chester překotně. „Wille, dokázali jsme to!“ vyhrkl se smíchem. „Dokázali jsme to, zatraceně!“

„Vypadá to tak,“ odušil jeho kamarád bezvýrazně a stiskl rty do úzké čárky.

„Co je s tebou?“ vyptával se Chester.

„Nevím,“ zamumlal Will. „Nevím, co se mnou je, ani co bych měl dělat dál.“

„Jak to myslíš?“ podivil se Chester.

„Myslel jsem, že se znovu uvidím s tátou.“ Will svěsil hlavu. „Celou dobu, co se nám děly všechny ty příšernosti, mě udržovala při životě jedna věc... Doopravdy jsem věřil, že se vrátím zpátky se svým tátou.“ Zvedl umazaný kartáček na zuby s obrázkem Mickey Mouse. „Jenže tenhle sen je pryč. Táta je mrtvý a zbyl mi po něm jenom tenhle pitomý kartáček, který mi sebral..., a bláznivé čmáranice, co si psal do deníku.“

Will sáhl po jednom navlhlem papíru a přečetl větu, která na něm byla naškrábaná: „*Druhé slunce... ve středu Země?* Co to znamená?“ Ztěžka si povzdychl. „Nedává to ani smysl.“

Ztišil hlas do sotva slyšitelného šepotu.

„A Cal...“ Otrásl jím nekontrolovatelný vzlyk. „Zemřel mojí vinou. Měl jsem ho nějak zachránit. Měl jsem se vzdát Rebecce...“ Mlaskl jazykem a opravil se. „Rebeccám.“

Zvedl hlavu a upřel prázdný pohled na Chestera. „Pokaždé když zavřu oči, vidím jejich stejné obličej, jako kdyby se mi otiskly do víček..., dva ohavné, odporné obličej, které na mě vztekle pokřikují. Nedokážu je odtud vyhnat,“ dodal a pleskl se do čela. „Jau, to bolelo,“ zasténal. „Proč jsem to udělal?“

„Ale...,“ začal Chester.

„Můžeme to rovnou zabalit. K čemu to všechno je?“ přerušil ho Will. „Nepamatuješ si, co Rebeccy říkaly o plánu s Dominiem? Nemůžeme jim nijak zabránit, aby vypustily ten vir na Povrch, když jsme tady dole.“ Obřadně upustil kartáček s Mickey Mousem do masné kaluže, jako kdyby topil nakreslenou postavičku, jež zdobila jeho rukojeť. „K čemu to všechno je?“ zopakoval.

Chester rychle ztrácel trpělivost. „Důležité je, že jsme tady spolu a že jsme těm děsným megerám ukázali. Jako... jako...,“ na vteřinu zaváhal, aby našel nejvhodnější přirovnání, „jako když hraješ počítačovou hru a dostaneš nový život..., chápeš, jako když můžeš hrát znovu. Dostali jsme druhou šanci, abychom se je pokusili zarazit a zachránili životy lidí

na Povrchu.“ Zvedl kartáček z kaluže, oklepal ho a vrátil ho Willovi. „Důležité je, že jsme to dokázali a pořád žijeme, proboha.“

„To je úžasný,“ zahučel Will sklesle.

„Jasně že je to úžasný!“ Chester chytil svého kamaráda za ramena a zatřásl jím. „No tak, Wille, to ty jsi nás pořád poháněl a táhl za sebou, to ty jsi byl ten praštěnec, který...“ Chester se odmlčel, aby se ve svém rozrušení nadechl, „...který vždycky *musel* vědět, co je za dalším rohem. Vzpomínáš?“

„Nejsme snad v téhle bryndě právě kvůli tomu?“ zeptal se Will.

Chester ze sebe vyrazil něco na půli cesty mezi „hm“ a „ano“, ale vzápětí horlivě zavrtěl hlavou. „A chci, abys věděl...“ Jeho hlas se rozechvěle vytratil a on uhnul očima před kamarádovým pohledem. Mlčky si pohrával s oblázkem u špičky boty. „Wille..., já byl takový idiot!“

„Na tom teď nesejde,“ odpověděl Will.

„Ale sejde. Choval jsem se jako prvotřídní trouba... Všechno mě tak štválo... Tys mě štvál.“ Pokračoval o něco rozhodněji: „Řekl jsem spoustu věcí, které jsem tak nemyslel. A teď tě *prosím*, aby ses pustil do průzkumu okolí, a slibuju, že už si nebudu nikdy stěžovat. Omlouvám se.“

„To nic,“ zahučel Will rozpačitě.

„Jen udělej to, v čem jsi nejlepšší. Najdi nějakou cestu ven,“ naléhal Chester.

„Pokusím se,“ slíbil Will.

Chester se na něj zadíval. „Spoléhám na tebe, Wille. A všichni lidé na Povrchu taky. Nezapomeň, že mám nahoře mamku s tátou. Nechci, aby chytili ten virus a zemřeli.“

„Ne, to určitě ne,“ odpověděl Will okamžitě. Chesterova zmínka o rodičích mu projasnila mozek. Will věděl, jak moc je jeho přítel miluje, a jejich osud, stejně jako osudy stovek tisíc, či dokonce milionů lidí, bude zpečetěn, pokud Styxové provedou svůj plán.

„Tak pojď, kamaráde,“ naléhal Chester a podal Willovi ruku, aby mu pomohl vstát. Společně prošli vodní stěnou na pružný povrch.

„Chestere,“ promluvil Will, který v sobě pomalu nacházel svou starou jiskru, „něco bys měl vědět.“

„Co?“

„Nevšiml sis na tomhle místě něčeho divného?“ zeptal se Will a tázavě na kamaráda pohlédl.

Chester netušil, kde by měl s výčtem podivností vůbec začít, a tak jen zavrtěl hlavou, až mu vlnité mastné vlasy narážely ze stran do obličeje, a jeden pramínek se mu dokonce zachytil v ústech. Znechuceně ho vydal a několikrát si odplivl. „Ne, až na to, že ta hmota, do které jsme dopadli, páchne a *chutná* naprosto příšerně.“

„Hádal bych, že jsme na pořádně velké houbě,“ pokračoval Will. „Přistáli jsme na nějaké houbové římsě, která vyčnívá do Průduchu. Něco takového jsem už viděl v televizi. Někde v Americe našli obrovskou houbu, která se táhla více než patnáct set kilometrů podzemím.“

„To je ono, na co jsi mě chtěl...“

„Kdepak,“ přerušil ho Will. „*Tohle* je ta zajímavá věc. Dávej pozor.“ Vyhodil zářící kouli, která mu ležela na dlani, asi pět metrů do vzduchu. Chester užasle přihlížel, jak se koule zvolna snáší zpátky do Willovy ruky. Připadalo mu, jako kdyby tu scénu sledoval ve zpomaleném záběru.

„Jak jsi to dokázal?“

„Zkus si to taky,“ řekl Will a podal kouli Chesterovi. „Ale neházej ji moc velkou silou, jinak o ni přijdeš.“

Chester poslechl a opatrně vrhl svítící předmět vzhůru. Přesto ale použil příliš velkou sílu, neboť koule vzlétla do výšky přibližně dvaceti metrů, osvětlila další houbovou římsu nad nimi a poté opět pomalu klesala zpátky, přičemž vrhala světlo na jejich pozvednuté obličeje.

„Jak...?“ zalapal Chester po dechu s vytřeštěnýma očima.

„Copak necítíš ten stav, ehm, menší tíže?“ Will musel chvíli pátrat po správných slovech. „Působí tu slabší gravitace. Odhaduji, že jen asi třetinová ve srovnání s tou, kterou vnímáme na Povrchu,“ vysvětlil a ukázal prstem vzhůru. „To je kromě toho měkkého přistání další důvod, proč z nás po dopadu nejsou placky. Jenom se pohybuj opatrně, abys nespadl z římsy a nepokračoval v letu do Průduchu.“

„Slabší gravitace,“ zopakoval Chester a snažil se vstřebat kamarádova slova. „Co to přesně znamená?“

„To znamená, že jsme museli spadnout do hodně *velké* hloubky.“

Chester se na něj nechápavě zadíval.

„Uvažoval jsi někdy o tom, co je ve středu Země?“ zeptal se ho Will.

2. kapitola

Když se Drake kradl lávovou chodbou, náhle měl dojem, že zaslechl nějaký hluk, a ztuhl. Pozorně naslouchal. „To nic,“ řekl si pro sebe po chvilce a odepjal z opasku lahev, aby se napil. Zamyšleně polykal vodu a hleděl do šera tunelu, zatímco v duchu probíral události u Průduchu.

Odešel ještě předtím, než starý Styx přikázal Likvidátorům, ať skočí do propasti, ale byl svědkem hrůzy, která tomu předcházela. V úkrytu na svahu nad Průduchem nemohl nijak zabránit náhlé a násilné Calově smrti. Willova mladšího bratra zastřelili styxští vojáci, když zpanikařil a vběhl do palebné linie. O pár minut později musel Drake se stejnou bezmocí přihlížet, jak zahajují palbu těžké zbraně styxské divize a Elliott, Will i Chester se řítí z okraje Průduchu.

Drake prošel s Elliott v Hlubinách tolika nebezpečnými situacemi, že obvykle dokázal odhadnout, jak bude dívka za daných okolností reagovat. Ačkoliv vše vypadalo bezvýchodně, Drake v sobě stále choval nepatrnou jiskřičku naděje, že se Elliott nějak podařilo ukotvit sebe i chlapce ke stěně obrovské propasti a že nespadli až dolů. Neposlechl proto své instinkty, aby co nejrychleji zmizel z oblasti, která se jen hemžila Styxy a jejich divokými bojovými psy.

Poslouchal, jak Likvidátoři prohledávají obvod Průduchu, a doufal, že zaslechne hlášení, že vojáci našli Elliott i chlapce a vytahují je ven. Kdyby je zajali, měl by alespoň možnost je později osvobodit.

Jak ale minuty ubíhaly a pátrání kolem Průduchu zůstávalo bezvýsledné, Drakeova sklíčenost rostla. Musel připustit, že Elliott i chlapci

jsou jednou provždy pryč a zahynuli při pádu do Průduchu. Jistě, existoval desítky let starý příběh o muži, který se zřítíl do Průduchu a znovu se pak zázračně objevil u Důlního nádraží s historkami o fantastických zemích, které spatřil, ale Drake nikdy podobným povídkám nevěřil. Vždy je považoval za pohádky vymyšlené Styxy, aby Kolonisté měli o čem přemýšlet. Ne, pokud šlo o něj, nikdo pád do Průduchu nepřežil.

Také si dělal stále větší starosti, že ho nakonec objeví styxští psi, takzvaní stopaři – krutá stvoření, jejichž divokost překonávala jen zdatnost při stopování kořisti. Jeho pachovou stopu dosud nenašli jen díky oblakům dýmu z nedávné střelby. Vítr ale dým rychle rozháněl do stran, a jeho závoj tak zakrátko zmizí.

Zrovna uvažoval, že by měl odejít, když zaslechl další rozruch. Okamžitě ho napadlo, že Likvidátoři spatřili Elliott s chlapci, a rozbušilo se mu srdce. Zvedl se na lokty a vyhlédl zpoza menhiru, za nímž se schovával. Množství vojáků s odklopenými lucernami mu poskytovalo jasný výhled na důvod nenadálé aktivity.

U Průduchu zahlédl sprintující postavu s rozpaženými rukama.

„Sára?“ zašeptal.

Rozhodně to vypadalo na Willovu matku, Sáru Jeromeovou, ačkoliv vůbec nedokázal pochopit, jak se mohla zvednout na nohy, či dokonce běžet. Její zranění byla tak vážná, že ji už považoval za mrtvou.

Když ji však zahlédl, vypadala plná života. Drake viděl, jak se řítí přes hrbolatou zemi i jak Styxové zvedají zbraně. Nikdo však nevystřelil, protože Sára s sebou přes okraj propasti smetla dvě malé postavy a všechna tři těla vzápětí zmizela z dohledu.

„To mě podržte,“ vydechl Drake, když zaslechl pronikavé výkřiky. Usoudil, že jeden musel patřit Sáře.

Po svahu se rozlehl další křik – tentokrát volání Likvidátorů – a několik metrů od jeho úkrytu produsaly kroky vojáků. Rychle se schoval za menhir. Neodolal ale pokušení znovu vyhlédnout.

Všichni vojáci v oblasti se shromáždili na místě, kde Sára skočila do propasti. Jeden Styx vystoupil na kus zdiva a štěkal na okolní vojáky rychlé pokyny. Vypadal starší než ostatní Styxové a na sobě měl obvyklý černý kabát s bílou košilí místo likvidátorské uniformy. Drake už ho dřív

viděl v Kolonii – zjevně se jednalo o někoho z vrcholu styxské hierarchie, někoho velice důležitého. Se sebejistotou a výkonností někoho, kdo je zvyklý vydávat rozkazy, zorganizoval vojáky do dvou skupin. Jedna měla prohledat Průdchu, druhá pročesat svahy se stopaři.

Drake si uvědomil, že mu dochází čas.

Nebylo nijak obtížné vyšplhat na vrchol svahu a potom vyrazit pryč z jeskyně. Jakmile se ocitl v lávových chodbách, postupoval obezřetně kupředu, mimo jiné i proto, že u sebe měl jen střelomety – ty nejprimitivnější střelné zbraně.

Když ale nyní dopil zbytek vody z lahve a zašrouboval víčko, neustále přemítal nad tím, co viděl u Průdchu. „Sára,“ pronesl nahlas, když si znovu promítl, jak s sebou smetla dva Styxe.

Vtom mu to došlo.

Ty pronikavé výkřiky vůbec nepatřily Sáře.

To ječela děvčata. Ta dvojčata! Sára se pomstila na obou Rebeccách! S vědomím, že jí zbývají jen minuty života a že její synové jsou po smrti, si vybrala dokonalý cíl pro pomstu.

To je ono!

Obětovala se, aby odstranila dvojčata. A Drake věděl, že dvojčata u sebe mají smrtící virus Dominium, protože ho ukazovala Willovi a popichovala ho jím. Rebeccy pověděly Willovi o styxském plánu vypustit virus na Površáky a naznačily, že jim úplně stačí jediná ampule viru. Podle Sáry obdrželo jedno z dvojčat čerstvě namnožený virus až po příjezdu do Hlubin. Drake by se vsadil, že ta ampule představovala jediný vzorek, který mají Styxové k dispozici. Sára se tak, patrně nevědomky, pomstila Styxům na tom nejdůležitějším místě. Zhatila jejich komplot proti Površákům.

Dokonalé!

Dosáhla přesně toho, co Drake považoval téměř za nemožné.

Zavrtěl hlavou a vydal se dlouhou lávovou chodbou. Náhle se zarazil, jako kdyby se dotkl elektrického vedení.

„Kristepane! To jsem ale pitomec!“ vynadal si. Něco zcela přehlédl. Nebylo to tak dokonalé řešení, za jaké ho zprvu považoval. Sára splnila první část úkolu, ale on ho musí dokončit.

„Bunkr,“ zamumlal, když si uvědomil, že vzorky viru mohou být pořád

přítomny v celách uprostřed obrovského betonového komplexu. Styxové testovali účinnost nakažlivých kmenů viru na několika nešťastných Kolonistech i psancích a jejich mrtvá těla mohou stále obsahovat virus. Drake si uvědomil, že to jistě vědí i Styxové a že se bude muset do Bunkru dostat jako první, aby zničil poslední zbytky Dominia.

Dal se do běhu a v hlavě se mu začal rýsovat plán akce. Cestou do Bunkru si může vyzvednout nějaké výbušniny v tajném úkrytu. Na Velké pláni budou pravděpodobně stále hlídkovat Styxové, ale musí se dostat k celám co nejrychleji. Není čas na žádné doladování detailů.

V sázce bylo příliš mnoho.

Paní Burrowsová váhavě stála na chodbě ústavu Humphrey House a stále se nedokázala rozhodnout. Ta část její osobnosti, která toužila v klidu sledovat televizi, ono sobotní odpoledne neplála s obvyklou intenzitou. Věděla, že se chtěla na něco dívat, ale nedokázala si vzpomenout, o co šlo. Mírně ji to znepokojovalo – opravdu neměla ve zvyku zapomínat své oblíbené programy.

Potřásla hlavou a udělala několik šouravých kroků po zeleném navoskovaném linoleu směrem k denní místnosti s jedinou televizí v domě.

„Ne,“ řekla a zastavila se.

Poslouchala hlasy a ruch z různých částí domu, které k ní doléhaly s nekonečnou ozvěnou jako zvuky v plaveckém bazénu, a náhle si připadala nesnesitelně osamělá. V téhle neosobní budově se zaměstnanci a směsicí utrápených lidí na ní nikomu doopravdy nezáleží. Jistě, zaměstnanci se profesionálně zajímali o její zdraví, ale byli to pro ni cizí lidé, stejně jako ona pro ně. Brali ji jako dalšího pacienta, kterého hodlali propustit, jakmile se uzdraví, jako další postel, kterou je třeba upravit pro jiného chovance.

„Ne!“ Pohrozila ve vzduchu zaťatou pěstí. „Já mám na víc!“ prohlásila hlasitě zrovna v okamžiku, kdy kolem ní svižně procházel nějaký zdravotník. Nevěnoval jí jediný pohled – lidé trpící samomluvou tu byli normálním jevem.

Otočila se na sešlapaných podpatcích a odšourala se chodbou pryč od denní místnosti. Cestou prohrabávala kapsu županu, aby vylovila navštívenku, kterou jí dal policista. Naposledy ho viděla před třemi dny

a už bylo na čase slyšet od něj nějaké závěry. Došla k telefonní budce a svírala v prstech tenkou kartičku s levným potiskem. „Detektiv inspektor Rob Blakemore,“ zahučela.

Na vteřinu jí myšlenky zabloudily k neznámé ženě, která ji před pár měsíci přišla navštívit. Předstírala, že pracuje u sociální správy, ale paní Burrowsová prohlédla její hru a domyslela si, o koho se ve skutečnosti jedná. Ta žena byla Willova biologická matka a obvinila Willa z vraždy svého bratra. Paní Burrowsově však nedělalo starost toto dosti nepravděpodobné tvrzení. Zaujaly ji jiné dvě věci. Nechápala, proč ta žena svou návštěvu tak dlouho odkládala, proč se objevila až poté, co se Will někam ztratil. A navíc musela chtít nechtít uznat, že na ni zapůsobila vašeň, která z té ženy vyzařovala. Popsat ji jako zarputile odhodlanou by bylo zcela nedostatečné.

Nakonec právě tato návštěva vytrhla paní Burrowsovou z jejího bezpečného, líně plynoucího světa jako poryv chladného větru přicházející z neznámé země. Během krátkého setkání s Willovou biologickou matkou zahlédla paní Burrowsová protiklad vlastního života prožívaného pouze zprostředkovaně skrze televizní obrazovku, zahlédla cosi skutečného, bezprostředního a neodolatelného.

Zasunula do automatu telefonní kartu a vytočila číslo.

Byl právě víkend, a tak nebylo divu, že inspektor Blakemore nesedí ve své kanceláři. Paní Burrowsová přesto nechala dlouhý a nepříliš souvislý vzkaz u nebohé dívky, která měla tu smůlu, že zvedla sluchátko.

„Highfieldská policejní stanice. Jak vám mohu po...?“

„Ano, tady je Celia Burrowsová a inspektor Blakemore říkal, že se mi v pátek ozve, ale neozval se, takže chci, aby mi v každém případě zatelefonoval v pondělí, protože říkal, že si prohlédne nahrávku z kamerového systému, kterou si vzal s sebou, a pokusí se vytisknout alespoň trochu slušnou fotografii té ženy, ze které potom policejní malíř vytvoří její portrét, aby ho mohl inspektor rozeslat na další stanice s tím, že ji snad někdo bude schopný identifikovat, a taky si chtěl promyslet zprávu pro média, a jak by mohlo pomoci zveřejnění celé záležitosti, a jestli vám to na začátku uniklo, jmenuju se Celia Burrowsová. Na shledanou.“

Paní Burrowsová se během celého proslovu skoro ani nenadechla, nedala dívce příležitost k odpovědi a praštila sluchátkem do vidlice.

„Dobrá,“ poblahopřála sama sobě a sáhla pro kartu. Na poslední chvíli se ale zarazila, zamyslela se a vytočila ještě sestřino číslo.

„Zvoní!“ podivila se paní Burrowsová. Už to samo o sobě představovalo pokrok, protože toto číslo zůstávalo několik měsíců nedostupné, což patrně znamenalo, že její sestra opět nezaplatila účet za telefon.

Telefon stále vyzváněl, ale nikdo se neozýval.

„Zvedni to, Jean, zvedni to!“ vykřikla paní Burrowsová do sluchátka. „Kde js...“

„Haló,“ ozval se mrzutý hlas. „Kdo tam?“

„Jean?“ zeptala se paní Burrowsová.

„Žádnou Jane neznám. Máte špatný číslo,“ řekla tetička Jean. Paní Burrowsová zaslechla křupavé přežvykování, jako kdyby její sestra právě jedla topinku.

„Poslouchej, tady je C...“

„Je mi jedno, co prodáváte. Já nic nepotřebuju!“

„Neee!“ zaječela paní Burrowsová, když jí sestra zavěsila telefon. Odválila sluchátko od ucha a vztekla se na něj obořila: „Ty pitomá náno!“ Zrovna se chystala vytočit číslo znovu, když si všimla hubené postavy vrchní sestry, která spěchala chodbou.

Zavěsila, vytáhla kartu a zastoupila šedovlasé ženě cestu. Bez přemýšlení se rozhodla, co musí udělat.

„Odcházím.“

„Ach, ano? A pročpak?“ zeptala se sestra. „Kvůli smrti paní L.?“

Paní Burrowsová pro jednou ztratila řeč. Otevřela ústa, ale nepromluvila, protože si vzpomněla na pacientku, co chytila ten záhadný virus, který se prohnal celou zemí a vzápětí i zbytkem světa. Zatímco většina lidí ulehla na týden či dva s obtížnými infekcemi očí a úst, u paní L. virus nějak pronikl do mozku a způsobil její smrt.

„Ano, předpokládám, že to je jeden z důvodů,“ připustila. „Když tak náhle zemřela, uvědomila jsem si, jak hodnotný je lidský život a kolik mi z něj uniká,“ řekla nakonec.

Sestra účastně naklonila hlavu ke straně.

„A po všech těch měsících, kdy nemám žádné nové zprávy o manželovi ani synovi, jsem zapomněla, že zbývá ještě jeden člen rodiny – moje dcera Rebecca,“ pokračovala paní Burrowsová. „Víte, je u mé sestry a já

jsem s ní měsíce ani nepromluvila. Mám pocit, že bych měla být s ní. Nejspíš mě potřebuje.“

„Rozumím, Celie.“ Sestra přikývla, usmála se na ni a upravila si šedé vlasy, které měla pevně stažené do dokonalého drdolu.

Paní Burrowsová jí úsměv oplátila. Vrchní sestra nepotřebovala vědět nic o tom, že její pacientka ani náhodou nehodlala nechat pátrání po zmizelém manželovi a synovi jen na policii. Pevně věřila, že ta neznámá žena, která ji přišla navštívit, je klíčem ke všem těm záhadným událostem, a možná dokonce Willa unesla. Policisté paní Burrowsové opakovali, že „na případu pracují“ a „dělají vše, co je v jejich silách“, ale ona se rozhodla zahájit vlastní pátrání, což nebylo možné tady, kde měla po ruce jen jediný veřejný telefon.

„Víte, že bych vám měla doporučit, abyste si před odchodem promluvila se svým terapeutem, ale...,“ řekla sestra s pohledem na hodinky, „ten tu bude až v pondělí a vidím na vás, že jste se rozhodla. Hned vám připravím propouštěcí dokumenty, abyste je mohla podepsat.“ Vykročila chodbou ke své kanceláři, ale ještě se zastavila. „Musím říct, že mi budou chybět naše rozhovory, Celie.“

„Mně taky,“ odpověděla paní Burrowsová. „Třeba se jednoho dne vrátím.“

„Pro vaše dobro doufám, že ne,“ řekla sestra a pokračovala v cestě.

„Musíme najít Elliott,“ připomněl Chester a udělal několik váhavých kroků.

„Počkej chvíli.“ Will začal zvedat paži a zaúpěl bolestí.

„Co je?“ zeptal se Chester.

„Moje ruce a ramena,“ postěžoval si Will. „Všechno mě bolí jako čert.“

„To mi povídej,“ zabručel Chester, zatímco se jeho kamarádovi podařilo s dalším tlumeným zasténáním zvednout ruku ke krku.

„Chci vědět, jestli to pořád funguje.“ Will začal rozplétat zařízení pro noční vidění, které se mu během pádu zamotalo kolem krku.

„Drakeovo kukátko?“ otázal se Chester.

„Drake!“ zalapal Will po dechu a znehybněl. „Pamatuješ, co říkaly Rebeccky? Myslíš, že tentokrát mluvily pravdu?“

„V čem? Že to nebyl on, koho jsi zastřelil?“ zeptal se Chester váhavě. O střílení na Velké pláni se před Willem zmínil poprvé a cítil se z toho nesvůj.

„Chestere, ať už Likvidátoři mučili kohokoliv, opravdu si myslím, že jsem ho minul.“

„Hm,“ ozval se Chester, zatímco Will zamyšleně vraštil čelo.

„Kdyby Styxové chytili nebo zabili Drakea, Rebeccy by mi to určitě daly sežrat,“ uvažoval Will.

Chester nepatrně pokrčil rameny. „Třeba jim neunikl. Možná to byla jenom další z jejich podlých lží.“

„Ne, to bych neřekl.“ Willovi se rozjasnily oči novou nadějí. „Co by z takové lži měly?“ Podíval se na Chestera. „Jestli Drake přežil jejich útok... a nějak utekl Likvidátorům, zajímalo by mě, kde je teď.“

„Možná se schoval někde na Velké pláni?“ nadhodil Chester.

„Nebo se vydal na Povrch. Neptej se mě, proč si to myslím, ale mám pocit, že může jít na Povrch, kdykoliv se mu zachce.“

„No, ať už je kdekoliv, pomoc by se nám fakticky hodila,“ povzdychl si Chester a rozhlédl se po okolní temnotě. „Přál bych si, aby byl s námi tady dole.“

„To bych nikomu nepřál,“ prohlásil Will s plnou vážností a hekl námahou, když si zvedal Drakeovo kukátko před obličej. Navlékl si pásku přes čelo, upevnil ji a sklopil čočku přímo před pravé oko. Zjistil, že se mu při pádu vytrhl kabel z malé krabičky v kapse kalhot, a před zapnutím přístroje nejprve kabel opět zasunul do správné zdířky. „Zatím to vypadá nadějně,“ vydechl, když čočka začala žhnout tlumeným oranžovým světlem.

Zavřel levé oko a nahlédl do kukátka. Počkal, až se obraz ustálí a usadí. „Myslím, že je to v pořádku..., jo, funguje to... v pohodě,“ oznámil Chesterovi a zvedl se na nohy. Čočka mu odhalila celou rozlohu houbové římsy, která jako by se koupala v pomerančové záři.

„Páni, Chestere, vypadáš fakt divně,“ zachechtal se, když si prohlédl naoranžovělého kamaráda. „Vypadáš jako šeredně potlučený grep... s afrem na hlavě!“

„O mě se nestarej,“ odsekl Chester netrpělivě. „Pověz mi, co vidíš.“

„No, jsme na docela velké plošině,“ sděloval mu Will. „Vypadá to tu

trochu jako...“ zaváhal a hledal vhodné přirovnání, „jako kdybychom přistáli na pláži těsně po opadnutí přílivu. Povrch je docela hladký, ale s několika dunami.“

Stáli na zvlněné římse velké asi jako dvě fotbalová hřiště, ačkoliv se dalo jen obtížně odhadnout, jak daleko vlastně plošina sahá.

O kousek dál si Will všiml velkého balvanu a několika dlouhými kroky na něj vyskočil. Vzhledem ke snížené gravitaci nemusel vyvíjet žádné větší úsilí.

„Ano, myslím, že vidím okraj..., je asi tak pětatřicet metrů od nás.“ Ze svého vyvýšeného místa dokázal rozeznat, kde končí tělo houby. Díky čočce ale dohlédl mnohem dál, do obrovské prázdnoty samotného Průduchu. Dokonce rozeznal protější hrbolatou stěnu, která se leskla, jako kdyby po ní stékala voda. „Páni, Chestere, zřítíli jsme se do pořádné díry!“ zašeptal. Ten pohled mu připomněl rozměry Průduchu a napadlo ho, že podobné pocity musí v lidech vzbuzovat výhled na masiv Mount Everestu okénkem letadla.

Pak obrátil svou pozornost vzhůru. „Hádám, že kousek nad námi je další římsa.“ Chester s přimhouřenýma očima hleděl stejným směrem jako jeho kamarád, ale jeho zrak nedokázal proniknout hutným příkrovem temnoty, která zahalovala všechno kolem. „Není tak velká jako naše,“ pokračoval Will, „a jsou v ní díry.“ Přemítal, jestli ty otvory nevznikly při dopadu kamenů a balvanů z okraje Průduchu.

„Ještě něco?“ zeptal se Chester.

„Moment,“ řekl Will a naklonil hlavu, aby lépe viděl.

„Tak co?“ naléhal Chester. „Co vid...?“

„Zmlkni na chvíli, jo?“ napomenul ho nepřítomně Will, jehož pozornost zaujalo několik pravidelných předmětů, které rozhodně nemohly vzniknout přírodní cestou, a to ani zde hluboko v podzemí, které ho nepřestávalo překvapovat. Ty předměty sem jednoduše nezapadaly. „Tamhle nahoře je něco divného,“ řekl rychle a ukázal. „Tamhle, přímo na kraji plošiny.“

„Kde?“ zeptal se Chester.

Uplynulo několik vteřin, během nichž obraz v čočce zrnitě a poskakoval, než se opět ustálil. „Ano, je jich tam hned několik. Vypadají jako...“ Nejistě zmlkl.

„Jako co?“ pobídl ho Chester.

„Z toho, co vidím, by to mohly být sítě v nějakých rámech,“ řekl Will. „Což znamená, že tady dole nemusíme být sami,“ dodal. „I když jsme se zřítili tak hluboko.“

Chester chvíli vstřebával novou informaci a potom vyhrkl: „Myslíš, že tu jsou Styxové?“ Polekal se, že jim zase hrozí bezprostřední nebezpečí.

„Nevím, ale tamhle je...,“ Willův hlas se postupně vytratil.

„Co?“ zeptal se Chester.

Když Will konečně znovu promluvil, Chester měl co dělat, aby ho slyšel. „Myslím, že v jedné síti leží tělo,“ zašeptal.

Chester dokázal odhadnout, co jeho kamaráda napadlo, a tak jen mlčky sledoval, jak se Will roztřásl.

„Ach bože, myslím, že je to Cal,“ řekl Will a s hrůzou hleděl na tělo v síti, kterou Chester nemohl bez čůčky vidět.

„Ehm, Wille,“ promluvil opatrně Chester.

„Ano?“

„Třeba to není Cal, mohla by to být i Elliott.“

„Mohla, ale to tělo vypadá jako Cal,“ odpověděl Will zajímavě.

„V každém případě musíme najít posledního z naší čtveřice. Jestli to není Elliott, třeba je pořád...,“ Chester spolkl poslední slovo, ale Will dobře věděl, co má jeho přítel na mysli.

„*Naživu*,“ doplnil. Otočil se čelem k Chesterovi a chvíli přerývaně oddechoval. „Bože, poslechni si, jak mluvíme. Bavíme se o životě a smrti jako o známkách z nějaký pitomý písemky nebo tak něco. Už nám to všechno leze na mozek.“

Chester se ho pokusil přerušit, ale Will se nedal zastavit.

„V té síti zřejmě leží můj bratr a je mrtvý. Můj táta, strýček Tam, babička Macaulayová..., ti všichni jsou taky po smrti. Všichni kolem nás umírají. A my pokračujeme dál, jako kdyby se nechumelilo. Co se z nás stalo?“

Chester už toho měl dost a obořil se na Willa.

„S tím momentálně nemůžeme nic udělat! Kdyby nás dostaly do těch svých špinavých pracek Rebeccy, byli bysme mrtví i my a nemohli bysme vést tyhle jalový debaty!“ Chesterův zvýšený hlas se rozléhal po

okolí a Will polekaně sledoval, jak se jeho kamarád zlobí. „Tak koukej slézt z toho šutru a pomoz mi najít tu holku, která by nás odtud mohla dostat!“

Will několik vteřin mlčky přemýšlel a nakonec seskočil dolů. „Máš pravdu,“ přikývl. „Jako obvykle,“ dodal.

Vydali se přes houbovou římsu. Vyhlídka, že možná opravdu najdou Elliott, ale nikoliv živou, je naplňovala zlou předtuchou.

„Tady jsem dopadl já,“ poznamenal Chester a ukázal k prohlubni v mazlavé hmotě. Sedl si do dřepu a začal vytahovat lano, které by je mělo dovést k Elliott, pokud se při dopadu nepřetrhlo. Oba se zdráhavě vydali podél provazu a zanedlouho skutečně narazili na její tělo, které přistálo na boku stejně jako Will a zanořilo se hluboko do houbového pletiva.

„Má obličej zabořený do té hmoty,“ vyděsil se Chester. Klekl si a pokoušel se jí otočit hlavu, aby neměla zakrytá ústa a nos. „Rychle! Třeba nemůže dýchat!“

„Je...?“ zeptal se Will z druhé strany Elliottina těla.

„Nevím,“ odpověděl Chester. „Pomoz mi s ní ven!“

Začal ji zvedat za ramena a Will ji chytil za jednu nohu. S hlasitým mlasknutím ji vyprostili z povrchu římsy.

„Pane na nebi!“ vyjekl Chester, jakmile si všiml, v jakém stavu je Elliottina paže. Zřejmě při pádu nechtěla pustit svou zbraň, což pro ni mělo během tvrdého přistání velice špatné důsledky. Řemínek pušky měla omotaný kolem hrozivě zkrouceného předloktí. „Ta ruka vypadá strašně.“

„Rozhodně je zlomená,“ souhlasil Will sklesle, zatímco očišťoval Elliottin obličej od zbytků houbové hmoty. „Ale žije. Pořád dýchá,“ oznámil Chesterovi, který stále nedokázal odvrátit zrak od těžce poraněné paže.

Will se přesunul k Elliottině druhému boku, odstrčil Chestera stranou a opatrně odmotal řemínek pušky z jejího předloktí.

„Dávej pozor,“ nabádal ho Chester chraptivě.

Will mu podal pušku, odvázal provaz z Elliottina pasu a sundal jí ze zad batoh, přičemž jí nejprve vyvlékl z popruhu zdravou paži. „Odnese-me ji dovnitř,“ řekl, zvedl dívku a vykročil s ní k jeskyni.

Položili ji na vrstvu náhradního oblečení. Dýchala pravidelně, ale zůstávala v bezvědomí.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Chester a nepřestával si prohlížet její zdeformovanou ruku.

„Nevím. Asi počkáme, až se vzbudí,“ odvětil Will, pokrčil rameny a povzdechl si. „Jdu se postarat o Cala,“ prohlásil náhle.

„Wille, proč ho nenecháš?“ obrátil se k němu Chester. „Teď už pro něj nemůžeš nic udělat.“

„To nejde. Je to můj bratr,“ řekl Will a vyšel z jeskyně.

Chvilí obcházel po okolí a prohlížel si římsu nad sebou, dokud v ní nenašel jeden z větších otvorů. Pak pokrčil kolena a odrazil se. Za jiných okolností by ho skutečnost, že se řítí vzduchem, jako kdyby ho vystřelili z děla, naplnila úžasem, ale nyní jí věnoval jen zběžnou pozornost. To, co se chystal udělat, vytěsňovalo z jeho mysli všechno ostatní.

Když proletěl otvorem v římsě, uvědomil si, že přehnal sílu odrazu a setrvačnost ho unáší příliš rychle. Jeho dráha ho nesla vysoko nad římsu.

„Jéééé!“ vykřikl poplašeně a začal zběsile máchat rukama ve snaze snést se zase dolů.

Konečně dosáhl nejvyššího bodu své dráhy a začal opět klesat. Spatřil, že míří přímo na shluk jakýchsi stožárovitých útvarů, které zpřimá čněly z povrchu houby. Silné stonky byly vysoké šest až sedm metrů a zakončené něčím, co připomínalo kopací míč. Vnitřní hlas z nějaké odlehlé části mozku ho ochotně informoval, že jde o plodnice. Will si ze školy pamatoval, že tyto orgány mají něco společného s rozmnožováním hub. Teď ale nebyl čas nad tím hloubat. Jakmile vletěl do jejich středu, zoufale chňapl po gumových stoncích. Ačkoliv se buď zlomily, nebo se z jejich vrcholků uvolnily koule a rozletěly se do všech stran, alespoň pomohly zpomalit jeho pád.

Když se mu v rukách přelomil poslední stonek, konečně se dotkl povrchu římsy. Nijak si tím ale nepolepšil, dál klouzal po kolenou přes mastnou hmotu směrem k okraji. Kolem už nebyly žádné plodnice, kterých by se mohl chytit, a tak se vrhl na břicho a zaryl do povrchu houby prsty i špičky bot. Zavyl, protože už v duchu viděl, jak sjíždí po mírně

svažitě plošně přímo do Průduchu, ale na poslední chvíli se mu podařilo pádu zabránit.

„Páni, to bylo o fous,“ vydechl a zůstával ležet bez hnutí. Nepřeháněl. Hlava mu vyčnívala přes okraj římsy, takže jasně viděl plošinu pod sebou.

Vzdálil se od okraje a chvíli jen tak ležel. „Musím se vzchopit,“ řekl si nakonec a vyškrábal se na nohy. Velice opatrně došel k ráům se sítími. Po poslední zkušenosti rozhodně nehodlal dělat žádné zbrklé pohyby.

Rámy tvořily jednoduché obdélníky zhruba o velikosti fotbalových branek a byly vyrobeny z něčeho, co připomínalo asi deset centimetrů tlusté kmeny mladých stromů, pevně svázané v rozích. Jestli šlo opravdu o dřevo – Will si tím nemohl být jistý – bylo na povrchu zčernalé a zuhelnatělé, jako kdyby kmeny spálil oheň. Sít napnutá mezi rámy vznikla z volně spletených provazů, na dotyk tvrdých a vláknitých, takže Will odhadoval, že jsou vytvořeny z pletiva nějaké rostliny či snad přímo z té obří houby. Cestou k sítím si všiml, že mnohé jsou protržené, ale ta, v níž se zachytilo Calovo tělo, vypadala dostatečně pevná.

Will se zastavil před bratrovým tělem a přiměl se na něj podívat. Pak ale rychle odvrátil zrak. Nervózně se kousal do rtu a uvažoval, jestli by se neměl jednoduše vrátit k Chesterovi. Skutečnost nemohl nijak změnit. Mohl by to tělo prostě nechat tam, kde je.

Slyšel Tamův dunivý hlas tak zřetelně, jako kdyby strýček stál těsně vedle něj. „Bratři, cha, bratři a moji synovci.“ Tam pronesl ta slova, když se Will s Calem po mnohaletém odloučení znovu setkali v domě rodiny Jeromeových v Kolonii.

A předtím než Tam obětoval vlastní život, aby on s Calem mohli uniknout z Věčného města, mu slíbil, že se postará o Cala.

„Je mi to moc líto, Tame,“ řekl Will nahlas. „Nedokázal jsem to splnit. Já... zklamal jsem tě.“

„Udělal jsi, co jsi mohl, chlapče. Nic víc udělat nešlo,“ ozval se chraptivý hlas strýčka Tama. I když Will věděl, že ten hlas je jen výplodem jeho bujné fantazie, trochu ho přece jen utěšil.

Přesto nevykročil ke Calovu tělu a váhal, jestli ho nemá nechat na místě.

„Ne, to nejde. Nebylo by to správné,“ řekl si nakonec. S povzdechem se přiblížil k síti a začal zkoušet, zda rám unese jeho váhu. Jakmile se do něj opřel botou, rám trochu zavrzal, ale zdálo se, že je v houbě pevně ukotvený. Spustil se na všechny čtyři a opatrně se přesunoval po síti. Cal ležel v jednom ze vzdálenějších rohů. Vlákňité provazce se prohýbaly pod jeho váhou a Will zpomalil. Nebyl to příjemný pocit, neboť rám vyčníval dost daleko nad propast. Snažil se uklidnit tím, že kdyby síť povolila, jen by spadl zpátky na spodní římsu. Pokud by tedy měl štěstí.

Zvolna se blížil k bratrovu tělu. Cal spočíval na břiše. Will byl rád, že je ušetřen pohledu do jeho tváře. Chlapec měl kolem pasu dosud oмотaný provaz a Will ho uchopil za volný konec. Rychlá prohlídka odhalila, že se lano přetrhlo. Ve snaze příliš si nepřipouštět skutečnost, že se nachází pouhých několik centimetrů od mrtvolky svého bratra, se Will snažil poskládat dohromady, co se asi seběhlo. Calovo tělo se podle všeho zachytilo v síti a ostatní – on, Chester a Elliott – se zhoupli ke spodní římse. Cal zafungoval jako kotva a bylo klidně možné, že jim všem zachránil život, když jim zabránil v dalším pádu.

Will držel v ruce přetržený konec provazu a netušil, co by měl udělat dál. Bratrova hlava a nohy trčely v podivných úhlech vzhledem k trupu a celé jeho tělo se zdálo neskutečně drobné, jako polámaná loutka. Will se k němu natáhl a jemně se špičkou jediného prstu dotkl kůže na bratrově předloktí. Hned ruku zase rychle stáhl. Calova paže byla chladná a ztuhlá, úplně jiná než za jeho života.

Willovi se v hlavě promítaly živé výjevy ze společných chvil jako scény z nějakého filmu, které byly náhodně poslepovány dohromady. Vzpomněl si na bratrův smích, když z oken ložnice sledovali zuřící bouři. Následovala záplava dalších vzpomínek z měsíců strávených v Kolonii, včetně okamžiku, kdy Cal vyzvedl Willa ze šatlavy, aby ho odvedl domů k rodině, o jejíž existenci Will do té doby neměl ani tušení.

„Všechny jsem je zklamal,“ procedil Will chraplavě mezi pevně stisknutými zuby. „Strýčka Tama, babičku Macaulayovou, a dokonce i svou skutečnou matku,“ zašeptal, když si vzpomněl, jak museli opustit smrtelně zraněnou Sáru v chodbě s kvílejícím průvanem. „A teď tebe, Cale,“ dodal směrem k tělu, které se jemně pohupovalo v poryvech vánku. Willa přemohl žal a z očí mu vytryskly slzy.

„Promiň, Cale,“ vzlykal. Zaslechl tiché zaskučení, několikrát zamrkal a podíval se na spodní římsu, odkud na něj svítily Bartlebyho oči jako dva naleštěné měděné talíře. Kocour se díval přímo na něj. Will nebyl ve svém truchlení nad bratrovou smrtí sám.

Co budu dělat? pomyslel si Will a pak si zopakoval tu otázku nahlas.

„Pověz mi, co mám dělat, Tame?“ Tentokrát mu jeho představivost sice neposkytla žádnou odpověď, ale instinktivně věděl, jak by se jeho strýček zachoval za podobných okolností. Musel teď jednat prakticky, stejně jako Tam, i když šlo o tu poslední věc, do které se měl chuť pustit. „Zkontrolovat, jestli u sebe nemá něco, co by se nám hodilo,“ zamručel Will a začal opatrně prohledávat Calovo tělo, aniž by s ním hýbal. Našel chlapcův kapesní nůž, pytlík arašídů a pár zářících koulí. V jedné kapse objevil nerozbalenou, ale zprohýbanou čokoládovou tyčinku. Podle toho, jak se roztekla, bylo zjevné, že ji Cal s sebou nosil dost dlouhou dobu.

„Moje nejoblíbenější! Cale, tys ji přede mnou zatajil!“ řekl Will a přes svůj zármutek se musel usmát.

Uložil si tyčinku do kapsy, a aby nemusel otáčet jeho tělo, přeřízl popruh lahve na vodu, kterou měl Cal přes rameno. Pak popruh opět svázel, aby se mu lahev lépe nesla. Nakonec rozeplnul ramenní popruhy Calova batohu. Všiml si, že v batohu jsou nějaké díry. Plátno narušovala řada drobných otvorů, a když se jednoho z nich dotkl, s úlekem si uvědomil, že má ruce pokryté lepkavou tmavou tekutinou. Byla to Calova krev. Rychle si otřel ruce do kalhot. To stačilo – dál už s prohlídkou těla pokračovat nemohl.

Nějakou dobu ještě u Cala zůstal a jen na něj mlčky hleděl. Každou chvíli středem Průduchu se svištěním proletěla sprška uvolněných kamenů nebo náhlé přívaly vody proměnlivých tvarů, jiskřících jako padající hvězdy. Až na tato občasná vyrušení kolem panovalo naprosté ticho a klid.

Náhle se za ním na římse ozvalo žuchnutí a celá plošina včetně sítě se zachvěla. „Co to sakra bylo? Kámen?“ vykřikl Will a neklidně se ohlédl. Rychle usoudil, že do houby narazil dosti těžký objekt a síla nárazu otřásla celou římsou. Tato událost ho přiměla k tomu, aby se dal opět do pohybu. Nebylo vhodné tu dál otálet. Tehdy se také rozhodl, co

udělá. Chytil se sítě oběma rukama a nohama dostrkal Calovo tělo k okraji rámu.

Podíval se do Průduchu a při představě, jak se řítí dolů, se zachvěl. Potom se ohlédl na Calovo tělo. „Nikdy jsi neměl rád výšky, vid’?“ zašeptal.

Zhluboka se nadechl a zvolal: „Sbohem, Cale!“ Mocně zabral oběma nohama, vysunul bratrovo tělo přes okraj rámu a sledoval, jak zvolna letí do středu bezedné propasti. Podobně jako při pohybu do vesmírného prostoru se ve slabém gravitačním poli pomalu otáčelo a kolem něj vlál přetržený konec provazu. Po určité době se naklonilo směrem dolů a pak už se řítilo stále hlouběji, měnilo se v nepatrnou tečku, až je na konec spolkla temnota. „Sbohem, Cale,“ zavolal Will ještě jednou, ale jeho hlas se rovněž ztrácel v obrovském Průduchu, takže k němu sotva dolehla ozvěna od protější stěny. Bartleby ze sebe vydal hlasité a žalostné mňouknutí, jako kdyby chápal, že jeho pán je na cestě k místu posledního odpočinku.

Willa zaplavily bezútěšné pocity zoufalství a ztráty. Otočil se, vydal se zpátky k houbové římse a Calův batoh táhl za sebou. Najednou znehybněl.

Zavřel oči a přitiskl si dlaň k čelu, jako kdyby ho přepadla nečekaná bolest. Bylo to však něco jiného.

„Ne, buď zticha!“ zalupal po dechu. „To ne!“

Jakýsi vnitřní hlas mu našeptával, že by měl následovat svého bratra a také skočit přes okraj sítě. Napřed si myslel, že ten hlas pramení z provinilosti za Calovu smrt – z pomyšlení, že snad mohl Cala zachránit, kdyby se byl choval jinak. Také ho napadlo, že náhle dostal strach z výšek, kterým trpíval Cal. Brzy ale pochopil, že to nejsou ty správné příčiny jeho pocitu. Vnitřní hlas se změnil v nutkání tak mocné, že mu Will dokázal odolávat jen s vypětím veškerých sil.

Jako by se vznášel mimo své tělo a klidně je pozoroval. Živě si představoval, jak skáče dolů. Jako kdyby z hlediska nezúčastněného pozorovatele, zbaveného veškerých pocitů, dávalo dokonalý smysl vrhnout se do propasti. Tím by se vše vyřešilo a jednou provždy by skončila veškerá nejistota a série katastrof. Will setrval nehybně na síti, bojoval s vnitřním hlasem a snažil se jej přehlušit.

„Přestaň, ty hlupáku!“ procedil prosebně mezi sevřenými rty. Netušil, co se s ním děje. V hlavě mu zuřila lítá bitva a třásl se po celém těle. Potřeba skočit získávala vládu nad jeho končetinami a pomalu ale jistě jej otáčela zpátky k Průduchu. Přesto se stále nevzdával a držel ruce pevně zaťaté. Svíral jimi síť s takovou silou, až ho bolely, ale nehýbal se z místa. Zřejmě se dokázal proti neodbytnému nutkání alespoň trochu bránit.

„Pro Kristovy rány!“ zaječel na sebe a roztřásl se ještě více. Vzpomněl si na Chestera, který na něj čekal dole. Ať už to bylo kvůli myšlence na něj, anebo proto, že nakonec vyhrál zuřivou bitvu ve vlastní hlavě, na jednu zjistil, že jeho končetiny znovu reagují na všechny pokyny. Uvolnil sevření rukou a s horečným spěchem dolezl zpět k římse v obavě, že jeho vítězství je jen dočasné.

Urazil značnou vzdálenost po všech čtyřech, než si troufl opatrně se postavit. Zaléval ho studený pot a ochromovala ho hrůza. Nechápal, co to do něj vjelo. Ještě nikdy ho nepřepadla podobně iracionální touha – nutkání spáchat sebevraždu.

Chester zatím v jeskyni u spodní římsy otíral Elliottin obličej jednou z náhradních košil. Když jí navlhčil rty trochou vody, cosi zamumlala. Chester málem upustil lahev. Elliott měla pootevřené oči a pokoušela se promluvit.

„Elliott,“ zašeptal Chester a vzal ji za zdravou ruku.

Pořád se snažila něco říct, ale její hlas zněl tak slabě, že jej skoro nebylo slyšet.

„Nemluv. Nic se nestalo, jen si potřebuješ odpočinout,“ uklidňoval ji Chester, jak uměl nejlépe, ale Elliott našpulila rty, jako by ji jeho slova podráždila. „Co je?“ zeptal se.

Vtom se jí zavřela víčka a klesla jí hlava. Opět ztratila vědomí.

V tu chvíli se oponou z padající vody vrátil do jeskyně Will.

„Elliott se na vteřinu vzbudila..., dokonce řekla pár slov,“ oznámil mu Chester.

„To je prima,“ odpověděl Will lhostejně.

„Pak zase omdlela,“ dodal Chester. Všiml si změny, která se udála s jeho přítelem. „Wille, nevypadáš dobře. Bylo to s Calem hodně zlé?“

Will se pohyboval, jako kdyby mu nezbývala vůbec žádná energie a každou chvíli se měl zhroutit k zemi.

„Elliott se dá zase do pořádku, Chestere. Má tuhý kořínek,“ vyhnul se Will odpovědi na otázku. „Musíme jí napravit tu ruku,“ řekl a zalovil v Calově batohu. Hodil Chesterovi lahev s vodou a sáček s arašídý. „Tohle radši přidej do našich zásob,“ požádal ho, odpotácel se ke stěně a sklouzl po ní do sedu.

Dovnitř se skrz vodopád všoural Bartleby a přešel oba chlapce zasmušilým pohledem, jako kdyby se chtěl ujistit, že ani jeden z nich není Cal. Vyklepal si ze záhybů kůže kapky vody a zamířil přímo k Willovi. Schoulil se vedle něj a svou velkou hlavu mu položil do klína. Will kocoura nepřítomně pohladil po širokém čele. Bylo to poprvé, kdy Chester viděl, že Will projevuje zvířeti nějakou náklonnost.

„Neodpověděl jsi mi,“ připomněl mu Chester. „Co je s Calem?“

„Postaral jsem se o něj,“ odpověděl Will mdle a pak s dlouhým povzdechem zavřel oči. Chester se rázem stal jediným bdícím člověkem v jeskyni.

3. kapitola

Drake zahrnul za roh do jeskyně a znehybněl, když spatřil osamělého vojáka.

„Kruci!“ ulevil si tiše a opatrně se vrátil do chodby.

Podle šedozelelé uniformy ve vojákovi poznal příslušníka styxské divize. Tito muži obvykle nebyli nasazováni v Hlubinách, protože jejich hlavním úkolem bylo hlídkovat na hranicích Kolonie a střežit Věčné město. Během uplynulého měsíce ale nic neprobíhalo jako obvykle, pomyslel si. Nejenže do Důlního nádraží přijížděly vlaky plné po zuby ozbrojených Likvidátorů, ale byly sem i poslány posily v podobě dvou oddílů Divize. Takové rojení Drake ještě nezažil.

Přikrčil se a obezřetně vyhlédl zpoza rohu. Voják byl k němu otočený zády a pažbu pušky opíral o zem. I když rozhodně neztělesňoval vrchol ostražitosti, bylo by příliš riskantní na něj zaútočit. Drake se zašklebil. Tohle představovalo opravdovou nepříjemnost. Jestli se bude muset vrátit a pokračovat k Velké pláni jinou lávovou chodbou, ztratí přinejmenším hodinu času.

Náhle uslyšel bručení motoru, které vyplnilo jeskyni ohlušující ozvěnou. Ještě se o kousek povysunul, aby viděl, co se děje. Za vojákem stál jeden z obrovských těžebních strojů a z řady výfuků na jeho zádi stoupaly chuchvalce dýmu, za jejichž černou clonou Drake sotva rozeznával hlouček Koprolitů. Voják očividně dohlíží na nějakou těžební operaci.

Drake věděl, že musí za každou cenu co nejrychleji zničit celý v Bunkru, než se k nim dostanou Styxové. Nezbyvalo mu než se s vojákem nějak vypořádat.

Pomalů se zvedl na nohy a plížil se při stěně jeskyně. Podařilo se mu nepozorovaně dospět až k vojákovi, protože masivní stroj vydával velký hluk a voják soustředil veškerou pozornost na Koprolitu, který právě vylézal z kabiny. Srazil Styxe k zemi jediným úderem do zátylku. Okamžitě mu sebral pušku, ujistil se, že je nabitá, a pousmál se. Hned se cítil lépe, když držel v rukách pořádnou zbraň a nemusel se spoléhat na primitivní střelomety.

Přehodil si pušku přes rameno a obrátil se ke čtyřem Koprolitům, kteří stáli ve skupince nedaleko padlého styxského vojáka. Jak očekával, nedávali najevo žádný zájem o to, co právě udělal. Zůstávali zcela nehybní s výjimkou jednoho z nich, který pomalu pokyvoval hlavou, jako když větví stromu hýbá vítr. Drakea nikdy nepřestávala udivovat jejich netečnost a lhostejnost. Koprolité uměli skvěle těžit a dřeli, aby dodávali Kolonii uhlí, železnou rudu a další nezbytné suroviny. Styxové s nimi na oplátku jednali jako s otroky, házeli jim drobky v podobě přebytkového ovoce a zeleniny a dodávali jim sotva tolik zářících koulí, aby je udrželi naživu. Koprolité si koule umísťovali do očních otvorů ve svých šedivých oblecích, takže člověk vždycky přesně věděl, kam se dívají. Momentálně ani jeden z nich nehleděl na bezvědomého Likvidátora, Drakea či na obrovský stroj, do něhož se podle všeho právě chystali nasednout.

„Radši se ztraťte, hoši,“ vykřikl na ně Drake přes hluk motoru. „Vraťte se do své osady. Styxové pochopí, že tohle udělal nějaký psanec, a nebudou vás trestat,“ dodal a mávl rukou k ležícímu vojákovi. „Jděte domů!“

Otočil se ke gigantickému parnímu stroji. Mohutné zařízení s oválným trupem smontovaným ze silných plátů pevné oceli se pohybovalo po třech velkých válcích a vpředu bylo vybaveno obřím desetimetrovým kolem s diamantovými okraji, kterými se mohlo zakusovat do nejtvrdších hornin.

Zadní poklop stroje byl otevřený a Drakeovi se v hlavě vylíhl nápad. Potřeboval se rychle dostat do centra Bunkru, kde se nacházely cely s pokusnými objekty, a pěšky by mu cesta trvala dosti dlouho.

„Že bych to zkusil?“ zabručel nahlas. Nikdy sice žádný takový stroj neřídil, ale viděl už jejich vnitřek a ovládání nevypadalo nijak obtížně.

Tenhle navíc měl nastartovaný motor a zdál se připravený vyrazit. Styxského vojáka omráčil v okamžiku, kdy se čtyřčlenný tým Koprolitů očividně chystal vyjet.

Vydal se k poklopu, vlezl dovnitř a rozhlédl se kolem sebe. Vnitřek stroje byl vyrobený z holého, tepaného kovu, tmavého od zašlé špíny s výjimkou pravidelně používaných míst, kde se naopak blýskal jako leštěná ocel. Oči mu padly na řídicí páky a různé ukazatele.

„Za pokus to stojí,“ pronesl a zrovna chtěl zavít poklop, když jeho okraj sevřelo několik baňatých prstů. U poklopu stál Koprolit a jeho oční reflektory svítily přímo na Drakea.

„Co je?“ vykřikl Drake.

Něco takového bylo naprosto nezvyklé. Postava vypadala v mohutném obleku s objemnými končetinami a zářícíma očima sice poněkud zlověstně, ale Drake se necítil nijak ohrožený. Vůbec mu nepřišlo na mysl, že by se na něj Koprolit chystal zaútočit. Na to je znal příliš dobře – tyto bytosti by nedokázaly nikomu ublížit. V každém případě jim během let ze všech sil pomáhal, poskytoval jim všechny přebytečné zářící koule, které se mu dostaly do rukou, a měnil je s nimi za jídlo. On i Koprolité věděli, že jde o jednostranně výhodný obchod, protože Drake ve skutečnosti potraviny nepotřeboval, zatímco Koprolité rozhodně potřebovali světlo.

Koprolit nadále svíral prsty poklopu stroje a vzápětí se k němu připojil další z těchto podivných tvorů, následovaný zbylými dvěma, takže proti Drakeovi stála celá skupinka. Vykročili kupředu jako roboti, kterým kdosi vyslal ve stejnou chvíli jednotný pokyn. „Co to děláte? Tady to pro vás není bezpečné!“ vykřikl Drake, ale uhnul stranou, protože Koprolité podle všeho hodlali za každou cenu nastoupit.

Jakmile za sebou poslední Koprolit zavřel a zajistil zadní poklop, všichni zaujali svá místa. Dva se usadili po obou stranách poklopu a připoutali se pásy. Další dva přešli k přední části stroje a jeden se obrátil k Drakeovi. Drake poznal, že jde o toho, který před chvílí pokyvoval hlavou – byl o několik centimetrů vyšší než ostatní. „Neměli byste tu být. Je to moc riskantní,“ řekl, ale Koprolit položil objemnou ruku na sedadlo řidiče a otočil jej k Drakeovi, jako kdyby mu nabízel místo.

Drake zavrtěl hlavou. Něco takového se ještě nikdy nestalo. Koprolité se nikdy nevměšovali do záležitostí ostatních a udržovali téměř nábožnou neutralitu. Navíc až příliš dobře věděli, že trestem za napomáhání psanci je smrt a pravděpodobně také odvěta proti celé osadě. Ti čtyři uváděli v nebezpečí svoje ženy a děti. Přesto to vypadalo, že se mu beze slova rozhodli pomoci!

Drake pokrčil rameny a sedl si na sedadlo řidiče, zatímco větší Koprolit zaujal místo vedle něj. Poslední Koprolit se posadil za něj k jakémusi navigačnímu pultu, kde měl rozprostřenou zvláštní mapu a v úrovni hlavy měl umístěno několik kompasů.

Drake váhavě přešel očima po řadě ovládacích prvků a poté šlápl na největší z pedálů. Motor zaburácel silněji, ale nic se nestalo. Koprolit vedle něj se naklonil, na pultu stlačil páčku, otočil ji a vozidlo se dalo zvolna do pohybu.

„Fajn!“ vykřikl Drake přes hluk motoru, trochu přidal plyn a zatáhl za levou řídicí páku. Stroj se začal těžkopádně otáčet. Jeho reflektory zalily část jeskyně před ním kužely světla a Drake zamířil k lávové chodbě vedoucí k Velké pláni. Přes několikacentimetrové poškrábané sklo pokryté prachem sotva viděl, kam jede, a výhled navíc omezovalo obrovské diamantové kolo připojené k přední části stroje. Několikrát se proto s vozidlem otřel o stěnu tunelu a náraz vždy trhnul jím i Koprolity.

Jakmile se vynořil z lávové chodby na Velké pláni, sešlápl plyn až k podlaze. Stroj se valil kupředu a Drakea překvapilo, jak rychle se po měsíční krajině pláň dokáže pohybovat. I přes burácení motoru slyšel, jak pod třemi válci stroje křupají drcené kameny a mění se na prach. Z pravidelných závanů silného horka na zátylku pochopil, že dva Koprolité v zadní části vozidla neustále otvírají dvířka pece a přikládají pod kotel.

Po několika kilometrech se ozvalo ostré prásknutí. Něco narazilo do čelního okna. Poté Drake uslyšel stejný zvuk znovu, jenže nyní byl zasažen vnější plášť vozidla, který se rozezněl jako tlumený zvon. Okamžitě mu došlo, že na ně někdo střílí.

V září reflektorů zahlédl Likvidátora s pozvednutou puškou. Zasmál se: jako kdyby se komár snažil složit slona. Škubl jednou z řídicích pák a zatočil směrem k Likvidátorovi, který právě vypálil další ránu. Voják